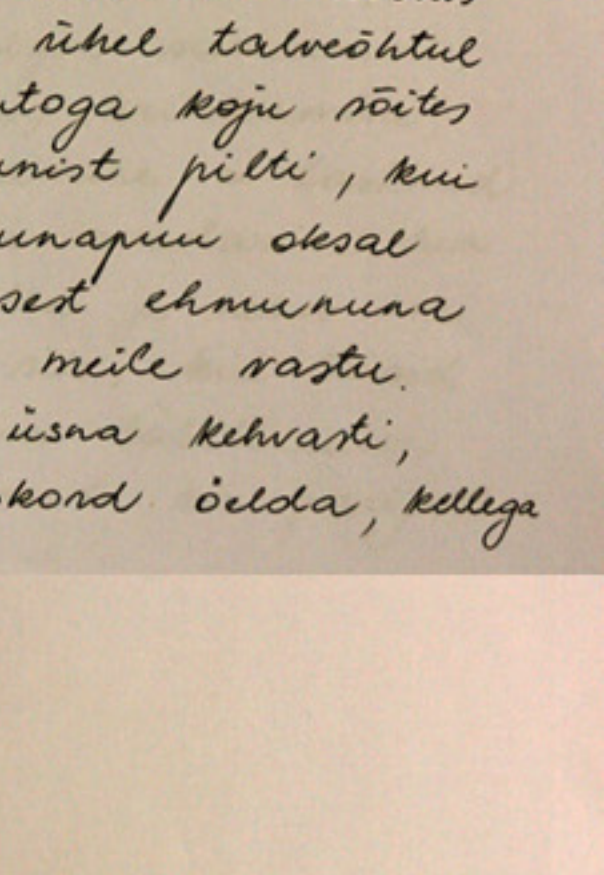

1. LUGU

Esimene öökuleliga seotud lugu meenus lapsepõlvest. Minu lapsepõlv-kodu asub metsa ääres. Isa ehitas elamise vanadele tammedele liiga lähedale, nii et majapidamise lahedes jäi heinakuin pärs ishe suure tamme alla. Teine tamme kannas meidike kaugemal. Mingil ajal hakkas ema rääkima, et öökule käib tamme otsas huiikamas, ei tea kas mingi õnnetus on tulemas või? See võis olla umbes 1984-85. aastal. Olin siis koolilaps, 14-15aastane, ja ei võtnud ema muretsemist eriti tõsiselt. Veidi kõhe süski oli, isegi praegu tagant järgi mõeldes on see tunne justkui mees.

1985. aasta veebruaris hukkus mu vana-ema (kes elas Kuutri külas) tulekahjus. Külmal talvelõõl süttis ta väike palk-majake - küllap ülekitimisest. Vanaema jäi tema kõrvale loki põlenud majja. Mõni aasta hiljem kuivas meie koduõue tamme ära. Kuisin just täna ema käest, kas kakk hiljem ei huiiganud? Ema ütles, et kaugemal metsas küll, aga maja juures enam mitte.

2. LUGU

1999. aasta detsembris kolisin oma perega lapsepõlvkodust ära meie praeguse koju Mõksi külas. See oli põlvne talukaht, mille kordategemine oli võtnud mitu aastat, et saaks siia kolida. Maja asub küll isna Võru - Haanja maantee ääres, ent maja taga on kilomeetrite kaupa puutumatu loodus riksikute majapidamistega. Meie kinnistu suurus on üle 9 hektari. Jalutades või suusatades kohtame ikka metskiti, rebasid, jäneseid. 2007 aasta talvel leidime majast ~ 200 meetri kaugusel ilvise järged ja saagiga maiustamise jäiga. Alles väheke aega oma uues kodus elanud, kohtusime ühel talveõhtul naabriga - õhtul autoga koju sõites saime imetleda kaunist pilti, kui kakk istus vana õunapuul otsal ja autotulede valgusest ehmununa nähtis liikumatult meile vastu.

Kuna tunnen linde isna kehvalt, siis ei leidnud tookord öelda, kellega

tegu on. Selgus saabus mõned aastad hiljem, kui sama tegelase koduaeda puu alla matsime.

Sis, kummekond aastat tagasi kohtusime oma uues kodus linnu-riigiga, millisest mul seni aimugi ei olnud.

Parede ja pesakondade kaupa tegutsenud meie aias ja hoonetes kuldnohjad, tihased, varblased, paskenärid, varesed, hakanakad, linavästrikud, püskolustajad, sinikaal-pardid, rookured, valgetoonekured, kanakullid, suitsu-pääsukesed... ja üks kakk.

Meie magamistoa aken avanib ploomiaia kohale (luba on katusekambris).

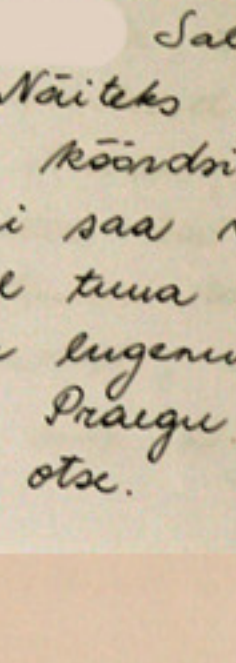
Päikesetõusuga koos algab sütsumine, sautsumine, piksumine, kriiskamine, lagistamine, plagistamine ei lasknud magada seni, kuni avastasin hea abinõu - pea padja alla ja head une jätku! Kakk kajus siis, kui tised olid veel vaib. Tema labilõikava rõõgatus vastu ei olnud ka padjast kasu.

Tuttavad vangutandid päid, kui rääkisime, et kakk kajub aias. Ütleid, et eks ta mingit pahandust kuulutab. Esimesed aastad kartsinugi. Aga kaua sa ikka selle pärast muretseda jõuad, kui linnuke on end su kodu lähedale siia seadnud ja lihtsalt elab siin. Mõnikord ta "naeris" ka. Lagistas nagu inimene.

Ükskord mu ema kuulis seda naeru ja ütles, et lähemates perdes on lapse sündi oodata. Kakk tegi riit jätka! lapsi ei sündinud, aga ühel päeval kuulis ema koos mu väikese tütreaga jalutades kaku suruna suure asfalditee äärest. Näis, et ta oli autolt loogi saanud. Mis ajgu ta päise päeva ajal ajas, ei tea. Hommikul, kui mu ema tuli last hoidma sama teed äärest mööda, siis lindu seal ei olnud.

Enne matmist uurisime ta sulgi, need olid halli - pruunikirjud. lind ise oli vast 20-30 cm kõrgune. Praegu arvan, et ehk kõrvikräts?

3. LUGU

Naruvlagistamisega seoses jutustan ühe loo, mida rääkis mulle ema.

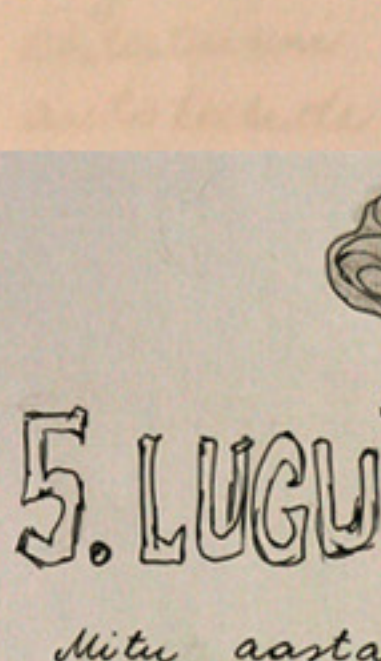
Mu ema Heili on praegu 73-aastane ja elab Kasariita külas, mu lapsepõlvkodus.

Ema ja isa ehitatid kodu 1963. aastal lähimale naabrid elanid paarisaja meetri kaugusel. Riis naabertalus elas vanaperenaine, kellega mu ema suhtles. Tema nimi oli Salme.

Kord kui ema oli jälle naabrinaise poole läinud, oli kakk naeru lagistanud. Ema rääkis sellest ka naabrinememle, kes kavalalt muates oli rentinud: "Noh ta ütles, et sa ootad last!" Nii siis oligi ja mõne aja pärast sündis mina.

Ema räägib, et Salme oli ravitsejavõimetega ka. Näiteks olvad minul olnud sündides kõõksid. Arstid olid öelnud, et seda ei saa ravida.

Salme oli lasknud emal tulla luukaga rinnapiima, rindad peale lugenud ja piima mulle silma tilgutand. Praegu on mul silmad igatahes otse.

4. LUGU

2002. aasta sügisel suri ootamatult mu isa. Rääkisime ikka, et imelik-riiski unenägu justkui ei noiatanud ette ega midagi. Mingil ajal meenus emale, et vähe aega enne isa surma di kakk akna taga kajunud. Ema oli läinud vaatama ja seepärast oli kakk lennanud üle õue kuuri katusele ja seal kajunud.

Ema ütles ikka, et kui kakk nutab ("ikk"), sureb keegi ja kui naab, sünnib laps. Ma ei tea, kas need teadmised pärinevadki tal selle vana naabripere naiselt Salme käest.

Täna helistasin ja küisin emalt, kui pikk aeg oli sellest kaku kajumist isa surmani. Ema ei mäletanud, aga lubas homseks vanast kalendrist välja otrida. Tal on kombes kõik sellised seigad, sündmused ja meidrad asjad kalendriks kirja panna. Arvan, et ta leiab üles ja siis ma lisar too lõppu selle väikese märkuse. Kuna töö saatmise tähtaeg on nii lähedal, siis ma enam tööse puhtalt seda siin kirjutada ei jäa.

Märkus 4. loo juurde

Kaku kajumise aeg koduõuel 14. sept. 2002. 24. sept. 2002 viidi mu isa südameaordi lõhkemise tõttu otse töö juurest haiglasse kus ta teadvusele tulemata 7. suri.

LÕPETUSEKS

Mingil ajal paar aastat tagasi tegi endale iseliku meilipostkasti. Tööajade postkasti oma isiklike kirju nagu ei taha ja mobiiltelefoni pole mul põhimõtteliselt. Tal hetkel oli meie händkaku - teema kõvasti pävakorral ja nii valisin oma aadressiks

doodan, et händkakk ei pahanda! Juhul muudugi, kui ta üldse on händkakk.

Kakud on minu meelest ilusad, armsad ja toredad linnud. Aga pean tunnistama et alateadvuses on nad siiski hiivond seotud ennete ja ettekuulutuslega, et labilõikav huiigi oos tekitab esmalt kõhedeistunde. Siis alles tuleb mõte: aga ta ju lihtsalt elab siin! Tal on lihtsalt väga vali näil ja ta kasutab seda ajale, mil "normaalsed" elukad, sealhulgas inimesed, magavad!

Edu teile lugude kogumisel! Loodetavasti saate palju huvitavaid materjali!

Tuuli Eksin Võrumaalt